

Skammelig

KOMMENTAR TIL NRK-programmet «Teenage Boss»: Ideen bak dette programmet er etter min mening meget god, MEN. Problemet er at det opereres med fantasiinntekter som i stedet for å fremme forståelsen av familiekonkordien, virker stikk motsatt. Det kunne vært interessant å se hvor stor del av den norske befolkningen som opererer med slike budsjetter som disse tenåringene blir satt til å styre. De ungdommene som ser hvilke inntekter disse familiene opererer med, kan bli påvirket til å forvente de samme inntektene fra sine foreldre. Jeg synes at hele opplegget er skammelig, og vil be om at planlagte episoder sløyfes!

ERIK J. LARSSEN

Febrilsk sprelling

DET ER EN pågående debatt angående antall elever i klassene etter at professor John Hattie for noen år siden publiserte en studie som viste at det ikke var noen sterk sammenheng mellom antall elever i klassene (i skoler i hele verden), og elevenes karakterer og prestasjoner. Dessverre ser det ut til at debattantene roter det til mer enn nødvendig. Hattie har isolert hver enkelt faktor og sett på disse uavhengig av andre parametere. En av disse faktorene er antall elever i klassen. Dette er altså et helt tall (vanligvis mellom 10 og 30). Hvis vi kun ser på denne parameteren (antall elever), og måler det opp mot et annet tall, nemlig karakteren elevene (som får mellom 0–6 i Norge), da ser man at det er liten sammenheng mellom de to tallene.

DET DEBATTANTENE imidlertid gjør er å trekke andre parametere inn i samme diskusjon. For eksempel at det er mer bråk i store klasser. Dette er sikkert også sant, men bråk er noen annet enn klassestørrelse. Det finnes bråk i både små og store klasser. I store klasser med lite bråk (der læreren har grepet på elevene), vil eleven få bedre karakterene enn i små klasser med mye bråk. Bråk som selvstendig parameter har mye større innflytelse på karakterene enn klassestørrelse. Hattie har funnet ut at den aller viktigste faktoren er: «Selvrapportering» der eleven eksakt vet hvor bra han/hun gjør det, og selv kan forklare sine svake punkter til læreren. Altså at læreren bidrar til at eleven får en størst mulig grad av selvskjønnelse. Klassestørrelse som enkeltfenomen er i seg selv mye mindre viktig.

DETTE ER EN vanskelig kamel å svelge for en del politikere og noen lærere. Den gjeldende tankegang er at: 1) Alle (lærere) er like gode, og 2) Mer ressurser løser alle problemer. Hatties undersøkelser spenner bein under begge disse innbakte ønskedrømmene, og dette får mange til å sprelle febrilsk. Da blir den vitenskapelige forståelse (man måtte inneha) fort glemte – og man roter seg bort i debatter uten mening.

NILS REITHER, VETERINÆR OG FAR TIL TRE SKOLEBARN

Resultatmålede byråkratier som sikkert koster langt mer enn det norske forskningsbudsjettet, gjennomsyrrer EUs kunnskapspolitik.

Vi må tenke oss godt om

EU

Tor Halvorsen, Universitetet i Bergen

I SIN KOMMENTAR til min kronikk om hvordan EØS styrer vår kunnskapspolitik (BT, 30.11.2011), prøver Katrine Moholt Hansen (BT, 15.12.2011) å vise at løsninger på de globale utfordringene går gjennom EU. Nestleder i den norske UNESCO-kommisjonen, Peter M. Haugan (BT 29.11.2011), fremhever at global solidaritet og forskersamfunnets globale forpliktelser kan støte mot blokkpolitiske og økonomiske interesser. Miljøforskning som UNESCO kunne og ville drive frem, er ett eksempel han viser til.

ET ANNET EKSEMPEL er nedbyggingen av de humanistiske og de samfunnsvitenskapelige fagene. Et forpropp rettet mot EUs

forskningspolitikk, støttet av cirka 30.000 professorer, understreker disse fagenes avgjørende rolle for dialogen om demokrati og sosial stabilitet, og for bærekraftige «innovasjoner» som tar globale hensyn.

Et tredje eksempel tar vitenskapshistorikeren Sverker Sörlin opp. Som en blåkopi av EU har det svenske forskningspolitiske ordforrådet blitt redusert til to: «tilväxt» og «innovation». Når det ifølge Sörlin nå handler om «hvordan verden skal demokratisk håndtere konsekvensene av all teknikk og all kapitalisme», kreves en fundamentalt ny tenkning om kunnskap, nærmest en ny «universitetsreform» (05.12.2011).

DETTE ER EN helt annen reform enn den EU driver igjennom. Moland Hansen skriver at EU fremmer samarbeid mellom universitetene. Det er rett at politikere og byråkrater samarbeider

– men det er for å etablere styringsordninger som fremmer konkurranse mellom universiteter og høyskoler. Resultatmålede byråkratier som sikkert koster langt mer enn det norske forskningsbudsjettet, gjennomsyrrer EUs kunnskapspolitik. Formålet er å gjøre universitetene mer lydhøre overfor (noen) brukere, og drive frem de akademiske elitene og eliteuniversitetene som kan sikre Europas økonomiske posisjon. Akademisk konkurranse innad skal styrke økonomisk konkurransevne utad (i hvert fall for noen).

Det er i denne konkurransen demokratiske verdier blir ofret til fordel for en snever «innovasjonstenkning». Humanistiske fag og samfunnsfag prioriteres ned, og grunnforskning generelt forvitret. Global solidaritet

og det globale, akademiske samarbeidet scorer lavt i evalueringene.

MOLAND HANSEN misforståelser av EØS innflytelse kan hun få oppklart ved å lese Europautredningens rapport nr. 6 «Den femte frihet og Kunnskapens Europa». Men hun vil ikke få oppklart hva vi kunne hatt som alternativ. Hvilke andre muligheter kunne milliardene som går til EUs rammeprogram gitt? Hvilken forskning ville vi prioritert om vi valgte våre samarbeidspartnere og bygde våre nettverk utenom EUs voksende forskningsbyråkrati? Det er slike spørsmål vi trenger å tenke igjennom. UNESCO og det globale perspektivet burde stå sentralt i en slik «alternativ utredning» til Europautredningen.

UNESCO og det globale perspektivet burde stå sentralt

Talentutvikling – en uunngåelig utvikling

TALENTJAKT

(Også) engasjert fotballforelder

SOM FORVENTET har skriviene om Branns jakt på unge talenter vekket harme og debatt både lokalt og nasjonalt. «Engasjert fotballforelder» peker i sitt innlegg (BT, 28.12.2011) på at NFF har ansatt Stig Inge Bjørnebye fordi han fokuserer på bredden. Det er jo interessant i seg selv at du tydeligvis har inngående kjennskap til de vurderinger som ligger til grunn for ansettelsen av Bjørnebye fra NFF sin side. Men kom ikke her og fortell meg at NFF ikke har et ønske om å skape en haug med Bjørnebyer, Carewer og Riiser med denne ansettelsen! Det er klart at de har et mål om at flest mulig norske fotballspillere skal bli best mulig.

TIL ORIENTERING ble David Beckham (bosatt i Øst-London) som 10-åring kontaktet av Manchester United og jevnlig invitert på treningsopphold hos dem. Som 11-åring signerte Beckham en «skoleguttkontrakt» med United, som ble ytterligere formalisert med en lærlingkontrakt med klubben den dagen Beckham fylte 13 år. Beckham er ikke et breddeprodukt, tvert imot!

Du refererer i ditt innlegg til at du har snakket med NFF om dette, og at de ikke støtter denne måten å avle talenter på. I måten du skriver på kan det nærmest oppfattes som om NFF er en person du har fått i tale, men NFF er en organisasjon med svært mange medlemmer

og ansatte. Så her fremstår det for meg som at du er ute på en solid sykkelturn med behov for å rettferdiggjøre dine synspunkter ved å kaste inn en påstand om at NFF er enig med deg.

DU KRITISERER altså først Brann for å forsøke å samle byens største talenter hos seg, samtidig som du kritiserer bydelsklubbene for å forsøke å skape et attraktivt tilbud lokalt som kan bidra til å holde spillerne i de respektive klubbene lengst mulig. Jeg er ikke uenig i deler av den kritikken som rammer Brann i denne saken, og har heller ikke tro på at dette nødvendigvis er den beste måten å forvalte talentene i Bergen og omegn. Men jeg er forundret over innlegget til den engasjerte fotballforelder og dennes tendensiøse påstander og synspunkter på alt fra merkekler til talentutvikling.

De aller fleste 13-åring har for lengst en oppfatning av hvem som er god, og av sitt eget ferdighetsnivå. Så om du som forelder har en illusjon om at barna ikke skal oppleve nederlag og vurderes, så er du mer naiv enn en gjennomsnittlig norsk 13-åring. Det er etter min mening ingen konflikt mellom bredde og satsing. Barn er forskjellige - og må behandles ulikt dersom de skal behandles rettferdig.

AT LOKALE KLUBBER forsøker å skape et attraktivt tilbud for spillere ved å tilby skolerte trenere og økt treningsmengde er prisverdig, og burde applauderes snarere enn å rakkes ned på. Endelig forsøker man å gjøre noe også for talentene rundt om i klubbene.

OBSERVERER: De aller fleste 13-åring har for lengst en oppfatning av hvem som er god, og av sitt eget ferdighetsnivå. FOTO: ØYSTEIN TORHEIM

Du mener i grunnen mangt om meget, men du utelater suverent å si noe om din egen rolle som forelder, den kanskje viktigste rollen av alle. For hvilket budskap sender du til dine barn? Er det sånn at du tillegger ditt lokale idrettslag å oppdra dine barn i forhold til hva som

er rett og galt, hvordan de skal bli en god person, og hvordan de skal dømme andre mennesker? Måten det snakkes om disse tingene rundt middagsbordet er i høyeste grad med på å forme deres holdninger, motivasjon og følelser rundt disse temaene du nevner.